
HEGYVIDÉKI IGEHIRDETÉSEK

IMÉ, SZOLGÁM – 3.

Ézsaiás 50

2016. 02.21.

IGEHIRDETŐ: SZABÓ ISTVÁN

Lekció: Márk evangéliuma 12,1-11.

Imádkozunk. A mi szemeink előtt is csodálatos, Mennyei Atyánk, örök titkod, tanácsvezérséged, hogy akit az építők megvetettek, az lett szegeletnek fejevé, akinek ábrázata utálatos volt, akire nem néztünk, akiről azt hittük, hogy utált és Tőled megvetett, őáltala végezted el megszabadításunkat és szerezted meg számunkra a feltámadást és az örök életet. Magasztalunk ezért a mi Krisztusunkért és köszönjük, hogy most az Ő nevében összegyülekezve boldog szívvel hihetjük, megerősítesz bennünket kegyelmed szövetségében, beírod szívünkbe, hogy kegyelmedből, cselekedeteid nélkül, hit által vagyunk örökösök, mert azok az örökösök, akik Benned bíznak, akik Krisztusban Hozzád jönnek és egész életüket Reád bízják. Így jövünk Hozzád és bízunk Rád most életünket Kérünk, tisztogass meg bennünket, újítsd meg bennünket Szentlelked erejében, ragyogtasd reánk Igédnek áldó világosságát. Erősítsd meg lépteinket az igazság ösvényén, hogy el ne tévedjünk, hanem Hozzád igyekezve boldogabb és boldogabb szívvel láthassuk és tapasztalhassuk: elhívtál és elválasztottál, örökségedben megtartasz bennünket. Kérünk Krisztusért, a mi Urunkért, hallgass meg bennünket. Ámen

Textus:

Így szól az Úr: Hol van anyátok elválólevele, amellyel őt elbocsátottam? vagy hol van egy kölcsönadóim közül, akinek titeket eladtalak? Ímé, a ti vétkeitekért adattatok el, és bűneitekért bocsátatott el anyátok! Miért jöttem, holott nem volt ott senki? hívtam és nem felelt senki sem! vagy olyan rövid már a kezem, hogy meg nem válthat? vagy nincs bennem megszabadításra való erő? Ímé, én dorgálásommal kiszáraztatom a tengert, a folyókat pusztává teszem, megbűnhődnek halaik, hogy nincsen víz, és szomjúságtól meghalnak. Felöltöttem az ekeket sötétségbe, és gyászruhával fődöm be azokat.

Az Úr Isten bölcs nyelvet adott én nékem, hogy tudjam erősíteni a megfáradtat beszéddel, fölserkenti minden reggel, fölserkenti fületem, hogy hallgassak, miként a tanítványok. Az Úr Isten megnyitotta fületem, és én nem voltam engedetlen, hátra nem fordultam. Hátamat odaadtam a verőknek, és orcámat a szagatóknak, képemet nem fődöztem be a gyalázás és köpdösés előtt. És az

Úr Isten megsegít engemet, azért nem szégyenülök meg, ezért olyanná tettem képemet, mint a kova, és tudtam, hogy szégyent nem vallok. Közel van, aki engem megigazít, ki perel én velem? Álljunk együtt elő! Kicsoda peresem? közelegjen hozzám! Ímé, az Úr Isten megsegít engem, kicsoda kárhoztatna engem? Ímé, mindnyájan, mint a ruha megavulnak, moly emészti meg őket! Ki féli közületek az Urat? és ki hallgat az ő szolgája szavára? Aki sötétségben jár és nincs fényessége, bízzék az Úr nevében, és támaszkodjék Istenhez! Ímé, ti mind, akik tüzet gyújtotok, felövezvén magatokat tüzes nyilakkal, vettesetek tüzeteknek lángjába és a tüzes nyilakba, amelyeket meggyújtottatok! Kezem-ből jó ez reátok; fájdalomban fogtok fekdülni! (Ézsaiás próféta könyve 50. rész)

Szeretett gyülekezet, kedves testvérek! Az Úr szolgájáról szóló énekek közül, a harmadik éneket olvastam most fel (aszerint ahogy a Biblia-tudomány ezt az Ézsaiás próféta könyvének idevonatkozó részeiből kiemeli). Egy pillantásra tekintsünk vissza a korábban hallottakra. Eddig is azt hallottuk, és most is ez lesz majd ennek az éneknek a fő témája, hogy Isten kiválaszt valakit (talán egy papot, egy prófétát vagy egy királyt, nem is tudjuk), szolgának nevezi, az Úr szolgájának, aki általa nagy vigasztalásokat és buzdításokat tolmácsol népének. Azt is láttuk, és ez szinte megdöbbentő, hogy az Isten által meghirdetett szabadítás, a vigasztalás, a megújítás, a széthullott nép újbóli összegyűjtése (vagyis az, hogy a szinte tövig kivágott fa csonkjából újra sarjad valami), mindezek ennek a szolgának énekében feloldhatatlan ellentmondásban állnak előttünk. Nagy világtörténelmi események zajlanak, óriási változások mennek végbe a világban. Jelzi a próféta, hogy az Asszír birodalom, immár nemcsak meginog – sokszor megingott már –, hanem össze is fog dőlni, s a nép, akit elhurcolnak fogságba, megszabadul, mert fölemelkedik egy új birodalom, Babilon, de ez a Babilon is csak eszköze lesz Istennek, és lám, Babilon is máris összeomlik és egy másik birodalom emelkedik a nyomán, és az is eszköze lesz Istennek. Egyszóval, nagy dolgok készülődnek a történelemben. Ráadásul, még ezt is hozzá kell tenni, hogy Isten, amikor maga bemutatkozik, mint aki a szolgát küldi, kinyilatkoztatja Önmagát is. Felfoghatatlan végtelenségű panorámában áll elénk, ahogyan Jób könyvében is megnyilatkozott. Ha pedig Isten így jelenik meg, akkor megszeppen az ember, s mint Jób, szájára teszi a kezét. S mégis, mindezek ellenére, hogy itt egy nagy világtörténelmi eseménysorozatba tekinthetünk bele, és maga Isten úgy mutatkozik meg, mint mennynek és földnek, a világmindenségnek az alkotója, nos, mindezek ellenére ez a szolga rendkívül szerényen áll előttünk. Szinte alig látható, alig hallható. Hallottuk: nem kiált, nem lármáz, szavát nem hallatja az utcán. A múlt alkalommal meg arról hallottunk, hogy amikor megszólal, akkor panaszt fogalmaz meg. Azt mondja, hogy hiába fáradozott, a semminek adta az erőit. Úgy tesz igazságot, úgy hoz szabadítást, úgy képviseli Isten csodálatos üzenetét, úgy hívogatja, buzdítja a vigasztalásra váró népet, hogy szinte valóban, ahogy itt halljuk, ebben a szakaszban: serkenteni kell hozzá a fülünket. Így mondja itt az Úr szolgája: az Úr megerősít engem, hogy megerősítem a fáradtakat beszéddel. Fölserkenti, minden reggel, fölserkenti fületem...

Ezért olyan ellentmondásos ez. S ha szabad így mondani ez egy titkos isteni ellentmondás. Mert amikor valaki elesett állapotban van, amikor eljut abba az állapotba, hogy már nem is keresi a vigasztalást, mi több, elüti magától a vigasztalást, akkor sokszor egyfajta spirituális elektro-sokkban kell részesíteni. Meg kell rázni. Serkenj fel, aki aluszol! Állj talpra! Ahogyan a szülő felrángatja búbanatos gyermekét, mert indulni kell valahova. Kisgyerekek hajlamosak arra, hogy leszottyanjanak egy sarokba, aztán akármi jó is készül, ők beleborulnak a bánatukba. Hát föl kell emelni őket, ki kell őket hozni a bánatból, serkenteni kell a fülüket. Igen, hallottuk, így kiált ez a szolgál: hallgassatok [rám], vagy, ahogy szépen fordítja Kecskeméti István: hallga! Ez egy egészen halk hang, alig hallatszódik, nagyon oda kell figyelni rá. Nagy ez az ellentmondás és folyton csak fokozódik, főleg itt, az 50. részben, amit felolvastam. Egy nagy drámát hoz elénk és ennek a drámának két képet ad a próféta, két képpel fogalmazza meg. Az egyiket jól ismerjük, a másikkal nem vagyunk ismerősek. Bár az elsőt se ismernénk!

Így kezdődik: megszólal az Úr a szolgán keresztül népéhez, hol van anyátok elváló levele, amellyel őt elbocsátottam? Bűneitekért bocsátattott el anyátok. Amikor egyszer Jézust a farizeusok és az írástudók és a sadduceusok, immár nagykoalícióban, arról faggatták, hogy miképpen van az Isten országának a titka, előálltak egy teológiai tanmesével, régi disputával. Mi van akkor, firtatják, ha valaki meghal, s özvegyét, a levirátus törvénye szerint, elveszi a testvére, aztán ő is meghal, jön a következő testvér, majd a negyedik testvér és így tovább. Nos, ha van halottak feltámadása, akkor kinek a felesége lesz majd a feltámadás után? (Máté evangéliuma 22) S volt egy másik, idevonatkozó dolog is, amikor a válás felől firtatták Jézust és megkérdezték, hát lehet-e válni? És akkor Jézus azt mondja, hogy Mózes ezt nektek szívetek keménysége miatt engedte meg (Máté evangéliuma 18). És még egy tény. Amikor József értesül arról, hogy menyasszonya, Mária várandós, azt mondja Lukács evangélista: József kegyes ember volt és titokban el akarta bocsátani Máriát, nem akarta gyalázatba keverni (Máté evangéliuma 1). Itt pedig azt olvassuk, kérdésként: hol van anyátok elváló levele? Ezt szó szerint így kellene fordítani: hol van a szakító levél? Mózes 5. könyve rendelkezik erről (5Mózes 21), a polgári és a tisztasági törvények közepette. Ha egy férfi feleségül vett valakit, asszonyává tette – így mondja Mózes –, aztán talál benne valami nem kedvére valót, akkor adjon neki elváló levelet. Nem azt mondja Mózes törvénye, hogy az asszony vétkezett, megcsalta az urát, engedetlen lett volna, csak ennyit: talál benne valami nem kedvére valót. Nem tetszik már neki. Volt egyszer egy magyar miniszterelnök aki arról prelegált a nyilvánosság előtt, hogy amikor az asszony már öregecske, akkor el kell engedni, aztán kell egy fiatalabb asszonyt venni. Kimondom, mindenki tudja, mert ebből lett egy kifejezés, én is szoktam ezt használni. Ha valaki ötvenhatvan éves korában megbolondul, ott akarja hagyni a feleségét, keres magának valaki fiatal, akkor azt szokták mondani: gyurcsányizál. Az öregecske feleséget, úgymond, el kell bocsátani. Talán valami ilyesmiről beszél Mózes törvénye. De nem mintha ezt az egykori miniszterelnököt akarnám védeni. Jézus tisztába teszi a dolgot. Azt mondja: Mózes a szívetek keménysége miatt engedte ezt meg

nektek..., a keményszívűségetek miatt. Vagyis, aki egy szakító levéllel küldi el az asszonyát, az tulajdonképpen magára veszi az ódiiumot. Ő küldte el az asszonyt. S ahhoz, hogy az asszony újra férjhez mehessen, újra kezdhesse az életét, mintha semmi sem történt volna, ezért kell ezt a bizonyos elváló vagy szakító levelet adni. Ez a férfi terhe lesz. Erről is firtatták annak idején Jézust.

Most Isten áll népe elé, a szolga alakjában, és mintha valami házastársi disputába kezdene. Azért mondtam, hogy ezt sajnós, ismerjük, mert a mi népünk élete, és az egész európai civilizáció története tele van rettenetes válóperekkel. Isten kíméljen meg mindenkit, bárkit, attól, hogy válóperbe kelljen keverednie. Ügyvéd ügyvédre, bíró bíróra, perlés a marmon-kannáért, a múlt felhánytorgatása, a sebek szagatása, a gyermekek elperlése, a vagyon megszerzése, a tartási díj kicsikarása, a láthatási engedély biztosítása, és sorolhatnám a többit... Szinte azt lehetne mondani, hogy egy nép romlásához önmagában elég, ez az ipari méretekben folyó válás. Isten kíméljen meg ettől mindenkit! Akinek pedig keresztül kellett mennie ilyenén, az igen jól tudja, hogy miről beszélek. Gyógyíthatatlan sebek támadnak, megszagatódnak az életek, szinte lehetetlen újra talpra állni. Ime, Isten népe azt mondja, ez történt velem Megjelent Asszíria, felemelkedett Babilon, beállt a nagy romlás, oda a dávidi birodalom, elveszett Salamon király dicsősége, Isten szakítólevelet adott nekünk... Elküldött bennünket. Reánk unt. Régi hasonlata ez a prófétaknak, mármint hogy Isten és az ő népe házaspár. Ha a Próféták könyve időrendi sorrendben állna a kánonban – nem úgy van, hanem fontosság szerint – , akkor mindjárt ott az első író-prófétáknál, Hóseásnál és Ámosnál megtalálnánk ennek nyomait. Különösen Hóseás prófétánál, akinek a saját élete abszurd történetben kellett kiabrázolni, miképpen szegte meg Isten népe a szövetséget. A házasságra is azt szoktuk mondani, hogy szövetség. Esküvőn mindig így mondjuk: ti, akik itt vagytok, hogy házastársi szövetségeket Isten és a gyülekezet színe előtt esküvel is megerősítsétek... A házasság is szövetség, és Hóseás óta azzal példálózta a próféták, hogy olyan az Isten népe, mint a hűtlen asszony. Isten elválasztotta, magához hívta, feleségül vette, házassági szerződést kötött vele – ez a szövetség –, de a népe hűtlen asszony módjára félrejár. Más istenek után megy. Áldoz a Baálnak, áldoz az idegen isteneknek, másfajta kultuszhelyeket állít fel, parázna, házasságtörő, mert nem szabadító, elválasztó, megtartó Istenét szereti, hanem más istenek után kajtat. Hűtlen asszony. És amikor beáll a nagy tragédia, akkor a nép keserűségében, a megtörtségében, nem látva a szabadulás útját, s nemzedék nemzedékre telik és nem lehet kibontakozni, és a statisztikák azt mutatják, hogy ugyanott vannak, mint harminc éve, s ugyanott vannak, mint hatvan éve, akkor csattan a kiáltás: elküldött minket Isten. A statisztikusok szokták Magyarországot ezzel bombázni: közegészségügy, mintha csak száz évvel ezelőtti állapotok lennének. Oktatás: százötven évvel ezelőtt jobb volt iskolába járni. Piacgazdasági mutatók, nemzeti össztermék – nem vagyunk mi sehol. És akkor Isten népe rákezd: ez azért van, mert Isten megutált bennünket, mert Isten elküldött bennünket, mert torkig lett velünk. Ahogyan a mózesi törvények mondják, a férfi elvesz egy nőt, feleségévé teszi, aztán torkig lesz vele, ad hát neki szakítólevelet, kezdjen valahol új életet. És még lehetne fokozni. De hadd szóljak a másik képről is, ezt kevésbé

ismerjük, és legyünk hálásak Istennek, hogy ennyire mélyre még nem jutottunk. Hol van egy az én kölcsönadóim közül, akiknek titeket eladtalak? – kérdi az Úr. Ez az adósrabszolgaságról szól. Arról ugyan tudunk, hogy mit jelent eladósodni, főleg valutában vagy devizában, ezt is nyögi az ország. Hogy megy fel a dollárnak, az eurónak, a svájci franknak az ára a forinthez képest, úgy fizet a szerencsétlen adós többet és többet. Pedig mit mondtak neki, idestova tíz évvel ezelőtt? Azt, hogy vegye fel svájci frankban a kölcsönét, az olyan szilárd valuta, hogy abból mindig sok kamata lesz. A kamatból meg kifizeti az adósságot. S hányan aláírták ezt, és hányan ház ment oda, hány élet ment tönkre, hányan vannak ebben az országban, akik nem látják adósságaik végét? Még a fiaik és az unokáik is adósok lesznek. A régi világban azonban volt egy intézmény, adósrabszolgáságnak hívták. Ha valaki eladósodott, állíthatott maga helyére valakit, aki ledolgozta az adósságot. Annak idején, a régi királyi Jugoszláviában, édesapám mesélte, volt úgynevezett közmunka. Ma is van, de az a régi kötelező közmunka volt. Akkoriban még nem volt nem kommunizmus, de valami afféle lehetett, mint a kommunista szombat, mindenkinek menni kellett dolgozni. Aki viszont nem tudott elmenni, az megválthatta. Édesapán tizenkét éves volt és a nevelőapja – mert árva gyerek volt édesapám – nem ért rá, máshova kellett mennie, hát elküldte a tizenkét éves gyereket közmunkára. Akkoriban rakták le a nagy bazalt köveket Becskerek egyik főutcáján. S neki, a tizenkét éves gyereknek kellett azokat a 20-25 kilós bazaltkockákat a munkások kezeügyébe adni. Azt mondja itt a próféta: hol van egy a kölcsönadóim közül, akiknek titeket eladtalak volna? Milyen erős ez a próféta szó, mi több, mondhatjuk, ez a perló szó (mert itt perről van szó)! Halljuk csak, azt mondja az Úr szolgája is: Isten bölcs nyelvet adott nekem, hogy meg tudjam erősíteni a megfáradtat beszéddel. Az Úr megsegít engem, nem szégyenülök meg, azért olyanná tettem a képemet, mint a kova. Közel van, aki engem megigazít. Ki perel énelem? – kérdezi a próféta. Álljunk együtt elé, Isten elé, a bíró elé. Kicsoda a peresem? – Jöjjön, tegye meg a panaszát! De nem is a szolgál, akit itt panaszba vettek, hanem Isten az. Ezékiel prófétánál olvassuk, ő már a fogság idején írja: ezt mondja az Úr: kiirtom Izrael szívéből ezt a mondást: az atyák ették meg az egrest, és a fiak foga vásott bele! Pedig, szoktuk ezt idézgetni, testvérek. Az atyák ették meg az egrest, az atyák rontották el a dolgot, a mi szüleink, a nagyszüleink, az előttünk járó nemzedékek tettek tönkre mindent – és a mi fogunk vásott bele. Ezt mondogatja megnyomorított helyzetében az Isten a népe, – olyan súlyosnak ítéli meg a tragédiát. De most maradjunk ennél a két képnél, amit Ézsaiástól idéztünk: Isten szakított velünk – Isten eladott bennünket rabszolgának.

Ezért olyan megrendítő aztán a szolgáról hallani, aki megint úgy mutatkozik be, mint akire Isten vigasztaló hírt, bízott, mint, aki a szabadítás jó hírét viszi, s nem bizonyult engedetlen tanítványnak. Hanem minden reggel felserkent és felserkentén a fülét is felserkentette, hogy meghallja az Isten jó hírét, hogy legyen füle a világ zúrzavarának kellős közepette meghallani a drága szabadítást, az igaz evangéliumot. Mert ehhez fül kell, ehhez oda kell fülelni, ezt nem harsogja a fülünkbe a világ, legkevésbé a világtörténelem, legkevésbé az emberi intézmények. Mi több, merem azt mondani, hogy ebben úgy vagyunk, mint egykor a régiek voltak, hogy

minden, ami itt van ebben a világban, kultúrában, civilizációban, az intézményeinkben, sorolhatom az összeset: itt van az állam, itt van a kultúrának, a gazdaságnak megannyi intézménye, itt vannak a jogalkotás intézményei, itt van az egyház (ezt is vegyük be a képbe), – s amit ezekben látnak az emberek, az inkább olyan, mint egy földugó. Amit látnak, amit tapasztalnak, ahogyan levonják a mérleget, ahogyan tapasztalják, hogy ezek az egykori csodálatos intézmények éppenséggel meg nem tartanak, hanem mintha csak a nyomorúságunk, a keserűségünk okozói is lennének, – nos ilyenkor és éppen ezért: serkentsd a füledet, mert az Úr szolgálja nem kiált, nem lármáz, szavát nem hallatja az utcán! Még egyszer mondom, amit mondtam két hete, ennek a szolgának nincs médiacsapata, nincs piárja, nem kampányol, nem harsog, nem szórja tele a postaládát szórólappal, nem érkezik az internetes címedre ezer ajánlkozó levél, nem ugrálnak eléd aktivisták. De megrepedt nádat ne tör el, pislogó gyertyabelet nem olt ki, igazán jelenti meg a törvényt. Csakhogy, kedves testvérek, fokozódik a dráma, mert Isten népe a nagy elesettségben, és nagy megkeményedésében van. Nagy igazságtalanság történt velem, mondja, rettetet történt velem, gyalázat történt velem! S ebben az érzésében van, amikor Isten elküldi hozzá az Ő szolgáját. Így mondja itt is a szolga és ezzel a következő énekét készíti elő: az Úristen megnyitotta fülemet és én nem voltam engedetlen, hátra nem fordultam, hátamat odaadtam a verőnek és orcámat a szagatóknak, képeimet nem fődöztem be a gyalázás és köpdösés elől. Ki ez a szolga? – kérdezzük most is. Próféta? Önmagáról beszél a próféta, vagy valaki másról? – kérdezzük mi is, ahogy kérdezte a szerezcsen komornyik Fülöptől (ahogy az Apostolok Cselekedetiben olvassuk). Ki ez a szolga?

Amikor Jézus példázatot mond a szőlősgazdáról, aki szőlőt telepít, sajtót épít bele, munkásokat fogad, aztán elküldi szolgálait, hogy adják meg idejekorán a termésből az őt illető részt, akkor a próféták sorsáról mondja ezt a képes beszédet. Megy az egyik, megverik és kihajítják. Jön a következő, jó messziről megdobálják kövekkel és elzavarják. Jön a harmadik, megölik. És küldi sorba, sorba, sorba a szolgálait. Az egyiket megverik, a másikat megölik. És végül azt mondja a szőlősgazda: nem maradt más, csak a fiam, elküldöm. Őt meg fogják becsülni. És amikor meglátják a gonosz szőlőmunkások a fiút, azt mondják: ő az örökös, gyertek, öljük meg, és miénk lesz az örökség. A szolga sorsa a próféta sorsa, aki megnyitotta fülét Isten szavára, fölserkentette fülét és nem volt engedetlen. A próféta sorsába az is beletartozik, amit most mond. Hátra nem fordultam, hanem oda tartottam hátamat a verőknek, arcomat a szagatóknak, a megszenteltelenítőknek, képeimet nem fedeztem be gyalázás és köpdösés előtt. A szenvedő szolga ezzel két történetet előlegez meg. Ha végigolvassuk a Zsidókhoz írt levél leírását, ott találjuk a próféta-sorsokat röviden összefoglalva: próféták voltak azok, akiket hitük miatt üldöztek, bujdosók, hontalanokká lettek, elveszítették az országukat, megverték, megölték, kettéfűrészelték, megszaggatták őket. Bújt az üldözött s felé/ Kard nyúlt barlangjában./ Szertenézett s nem lelé/ Honját a hazában – idézzük a himnuszot. A próféták soráról beszél tehát most az Úr szolgálja. És a próféták sora végén Jézus Krisztus áll, akiről azt mondjuk a Heidelbergi Kátéval: Isten fölkenete Őt a mi legfőbb prófé-

tánkká és tanítónkká, aki Isten titkos akaratát a mi üdvösségünk felől tökéletesen kijelentette. Nincs elbocsátó levél, nincs szakítólevél, a szövetség él és érvényes. És nincs adósrabszolgaság, mert nem cselekedeteinkből váltatunk meg, nem tudunk érdemet szerezni, nem tudjuk a bűneinket letörleszteni. Kegyelemből tartatunk meg, egyedül az Ő érdemeiért.

Másodsoron ezekkel a szavakkal azt készíti elő, amit majd olvasni is fogjuk legközelebb, amikor az Úr szenvedő szolgáljáról hallunk. Részben már most is arról hallunk, – Krisztus szenvedéséről. Ez majd az 53. részben bontakozik ki ez a legteljesebben. Azt mondja: „a hátamat odaadtam a verőknek, orcámat a szagatóknak, képemet nem fődöztem be a gyalázás és köpdösés előtt, de az Úr megsegít engem, azért nem szégyenülök meg. Közel van, aki engemet megigazít, ki perel énvelem, álljunk együtt elő, kicsoda peresem, közeledjen hozzám. Ímé az Úr, megsegít engem, kicsoda kárhoztatna engem? Ímé, mindnyájan, mint a ruha, megavulnak, moly emészti meg őket.”

Amikor arról szóltam, hogy ez a szolga egyfajta kollektív személyiség, akinek a személyében benne van Isten egész népe, és megfordítva, az ő sorsa fejezi ki a legjobban az nép egész sorsát, egész történetét, akkor csak az egyik felét mondtam el az igazságnak. Ennek a szolgának, ennek a titokzatos alaknak a személyébe, tehát a mi Krisztusunkba, Isten nemcsak a népét foglalja bele, az egykorit is, és nemcsak az újat is. Önnönmagát is befoglalta. Ímé, az én fiam, elküldöm őt, őt meg fogják becsülni! – mondja a példázatban Krisztus. Tehát abban az elküldött fiúban, abban az örökösben nem mi vagyunk befoglalva, hanem az, aki elküldötte Őt.

Vegyünk hát vigasztalást! Isten nem adott nekünk szakító-levelet. Mutassátok meg! – kérdezi a próféta –, nincs szakító levél. Hanem itt van az Ő ígéje, itt van az Ő szövetsége, itt van az Ő kinyilatkoztatása, és ez érvényes. És Isten nem adott el minket adósrabszolgának. Mutass egyet az Ő hitelezői közül, akinek Ő tartozna. Tartozik Ő valakinek, hogy téged el kelljen adnia? Hívjon ez most bennünket, bőjtünkben alázatra, Istenhez fordulásra, megtérésre, megjobbulásra. Hol van anyátok elváló levele, mellyel őt elbocsátottam volna? Vagy hol van egy kölcsönadóim közül, akinek titeket eladtalak volna? Íme, a ti vétkeitekért adattatok el, – szóról szóra, vétkeitekben adtátok el magatokat, és bűneitekért bocsátatott el a ti anyátok. Miért jöttem, kérdi az Úr, ha nem volt ott senki? Hívtalak és nem felelt senki. Vagy olyan rövid már a kezem, hogy meg nem válthat, vagy nincs bennem szabadításra való erő? Íme, nem rövid az Úr keze, nem fogyott el az Ő ereje. Aki vigasztalást keres, térjen Hozzá, szövetsége él és örök. Aki isten-árvának gondolja magát, térjen Hozzá, mert Ő él. Igazsága szüntelen, és megáll abban a szolgában, aki nem fordított neki hátat, és aki oda tartotta arcát az őt verőknek és a köpdösőknek, elvette rólunk a gyalázatot, lefizette bűneink és adósságaink terhét – és kegyelmesen visszafogad minket, hogy népe gyermekei, Övéi legyünk örökké. Ámen

Imádkozzunk!

Urunk, engedd meg, hogy Lelked által a külső szót, az emberi beszédet szent Igéd figyelmeztetéseként vegyük szívünkbe. Olyan könnyen vádolunk Téged azért,

amit mi követtünk el, olyan könnyen hozzuk panaszba, hogy elfordultál tőlünk és elhagytál bennünket, holott mi tértünk le az élet útjáról és fordultunk másfelé. Olyan könnyen kiáltozunk, hogy nem halod meg szavunkat, pedig mi zártuk be szívünket, s élünk úgy, mintha soha meg nem szólítottál volna bennünket. Olyan könnyen panaszba, mi több, ellened szóló vádba hozzuk nehézségeinket, nyomorúságainkat, kilátástalanságainkat, holott csodálatosan vezettél, megőriztél és megtartottál. És az életen, világon túl meghívtál bennünket örökkévalóságodba. Hadd halljuk a te szolgálóknak szavát, hadd serkentse ő a fülünket, hadd tegyen az Ő szava, igazsága készségesse arra, hogy amikor Te magad állsz elő és hívsz - mert hívsz bennünket -, hogy Hozzád igyekezzünk és oda is érzünk megnyitott szívvel, készséggel. Nálad van minden vigasztalás, minden kegyelem bősége, visszafogadtatásnak áldása, megújításnak minden ereje. Újítsd meg erőnket Mennyei Atyánk, hogy akiket reánk bíztál, erővel, derűvel, szeretettel, gyógyulás reményében hordozhassuk.

Könyörgünk a betegekért, az elesettekért, a fájdalmakat hordozókért, a kétségbeesettekért, akik kezükben a látérettel talán Téged vádolnak és okolnak. Gyógyítsd, szabadítsd, újítsd meg őket. Könyörgünk Urunk a gyászolókéért, akiknek életéből kiszakadt az, akit nagyon szerettek és most talán Veled van perük. A feláldozott Jézus Krisztus erejében vigasztald őket és fordítsd életüket a reménység felé. Könyörgünk az eladósodottakért, azokért a családokért, akik nemzedékek munkájával sem látják, hogyan fizethetnék meg terheiket. Nálad ott vannak a megoldások, ott van a készség és a segítség. Adj bölcsességet Urunk azoknak, akik a népeket vezetik, törvényhozóknak, politikusoknak, vezetőknak, államfőknek, annyi háborúság, annyi nyugtalanság, annyi szaggatás és szemmel láthatóan annyi rossz döntés is terheli életünket. Hadd munkálják itt a földön, a múlandóban is a jólétünket, hadd legyenek engedelmes eszközeid igazságra, jóságra, tiszta életre. És magunkért is, Mennyei Atyánk, add meg nekünk a csodát, hogy reggelen serkenvén serken a fülünk is, hogy bajban, nyomorúságban, elesettségben is megadod nekünk, szívünknek azt a csendességét, lelkünknek az a készségét, hogy meghalljuk azt a halk és szelíd hangot, amit egykor meghallott a próféta, és meghalljuk annak hangját, aki azt mondta. Alázatos és szelíd szívű, a mi Krisztusunk hangját, igéjét és erejét kérjük Tőled szüntelenül, minden napon a mi életünkben. Óérette kérünk, hallgass meg bennünket. Ámen